

Een zalige
Mariannahiller?
Pater Engelmar
Unzeitig CMM

Een voormalige St. Pauler
Martelaar van Gods liefde

Laatste rustplaats van P. Engelmar Unzeitig van
Mariannahill in de Heilig Hart kerk in Würzburg

Standbeeld in het
concentratiekamp Dachau
ter ere van de vele
gevangenen die hier hun
leven moesten verliezen

Crematorium in het concentratiekamp Dachau

Meningen van voormalige medegevangenen over
Pater Engelmar:

*“Pater Engelmar heeft vanaf het begin indruk op
mij gemaakt, want hij straalde eenvoud, nederig-
heid en bescheidenheid zowel als een voortdu-
rende opgewektheid uit.”*

Hermann Scheipers

*“Pater Engelmar was de rust zelf; rust en besten-
digheid in al die verschrikkelijke onrust van het
concentratiekamp. Hij was geconcentreerd, vrien-
delijk, gelaten...”*

Prelaat Josef Albinger

*“Hij was een liefdevolle, en waardevolle mens. De
liefde in persoon. Meer kan ik niet zeggen. Dat is
hij geweest: liefde.”*

Prelaat Emil Wieser

*“Liefde verdubbelt die krachten; ze maakt vinding
rijk, maakt innerlijk vrij en blij... Het mensenhart is
op liefde afgestemd; niets kan op de duur haar
macht weerstaan.”*

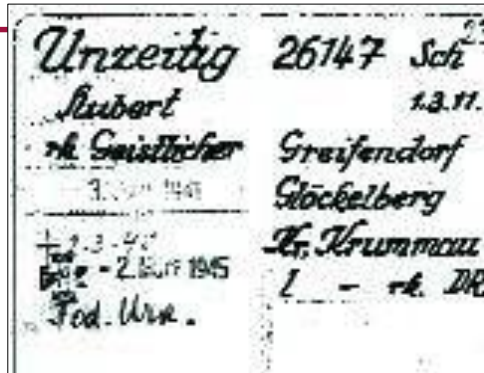
*Uit de laatste brief van Pater Engelmar geschreven in
februari 1945 in het concentratiekamp Dachau*

Heer, gij hebt uw dienaar Pater Engelmar Unzeitig
tot getuige van het geloof geroepen. In dienst van
de zieken en stervenden heeft hij zijn leven
opgeofferd.

Help ook ons in de kracht van het geloof en de
liefde alles voor allen te worden, om veel mensen
te helpen de weg naar u te vinden. Amen.

Pater Engelmar Unzeitig – een van de weinige foto's van de jonge missionaris van Mariannhill kort na zijn priesterwijding

De voormalige parochiekerk van Pater Engelmar in Glöckelberg is nu een gebedsoord voor vrede en verzoening

Pater Engelmar werd in 1941 in Glöckelberg in het tegenwoordige Tsjechië door de Gestapo gevangen genomen. Vier jaar later werd het dorp door de communistische machthebbers met de grond gelijk gemaakt. Geen steen lag meer op de andere, alleen de kerk stond nog overeind. Het kerkgebouw werd tijdelijk als munitie depot gebruikt maar raakte in de loop van volgende jaren in verval. Na de 'Praagse Omkeer' hebben Christenen uit Oostenrijk en Duitsland de kerk gerestaureerd. Het gebouw zou als een gebedsoord voor vrede en verzoening dienen. De Oostenrijkse provincie van de Missionarissen van Mariannhill heeft deze wens aangegrepen en organiseert sinds 1997 ieder jaar in juni pelgrimstochten naar dit gebedsoord.

Pater Engelmar (Hubert) Unzeitig stamde uit Greifendorf in Schönhengstgau/Sudetenland (toen nog onder Duits bestuur), waar hij op 1 maart 1911 werd geboren. Als een late roeping begon hij in 1934 zijn opleiding tot een missionaris van Mariannhill in St. Paul, Klein Vink/Arcen. Na zijn priesterwijding in 1939 was hij voor een korte tijd werkzaam in Riedegg bij Linz (Oostenrijk). In de herfst van 1940 werd hij benoemd tot pastoor in Glöckelberg in Bohemen waar hij in april 1941 door de Gestapo werd gearresteerd. Hij had in een preek verklaard dat men God meer moet gehoorzamen dan de mensen. Op 2 maart 1945 stierf hij in het concentratiekamp Dachau, nadat hij zich vrijwillig had gemeld voor de verpleging van Russische gevangenen in de door tyfus besmette barakken. De as van zijn gecremeerde lichaam werd op avontuurlijke wijze uit kamp gesmokkeld. De plechtige overbrenging van de urne met zijn as naar de Heilig Hart kerk van de Missionarissen van Mariannhill in Würzburg vond plaats in 1968. Het proces van de zaligverklaring werd op 26 juli 1991 in Würzburg geopend. Het dossier van het proces werd in de zomer van 1998 aan de curie in het Vaticaan overgedragen.

Een van de ongeveer 60 brieven die Pater Engelmar vanuit het kamp in Dachau schreef

“Aangekomen hier in Dachau op 3 juni. Ben gezond.” Met deze twee korte regels Begint Pater Engelmar zijn eerste brief uit het concentratiekamp Dachau. Als gedetineerde no. 26147 leefde hij vier jaren tot aan zijn dood in de tyfusbarakken van het kamp. Het was een leven als hel op aarde, entoch leefde Pater Engelmar hier met grote liefde. Wegens zijn bekommerning met de medegevangenen had hij zich in januari 1945 vrijwillig als verpleger voor de tyfuspatiënten gemeld. Alle 20 priesters die zich voor deze dienst hadden bereid verklaard waren er zich van bewust welk risico zij ingingen. Zij probeerden de doodzieke medegevangenen minstens zo ver als het ging op een menselijk sterven voor te bereiden. In een omgeving van haat en geweld stonden zij hen bij tot aan de dood. Pater Engelmar werd zelf van deze dodelijke ziekte aangestoken en stierf op 2 maart 1945.